

Категорія альтернативних джерел енергії

в міжнародному праві XXI століття

А. В. Башун

аспірант кафедри міжнародного права
Інституту міжнародних відносин
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

Стаття присвячена правовому аналізу категорії альтернативних джерел енергії в сучасному міжнародному праві. Розкрито динаміку формування і становлення міжнародного енергетичного права, розкрито предмет та об'єкт цієї галузі, представлено аналіз її джерел, а також показано роль первинних джерел енергії. Визначено основи міжнародного та європейського регулювання відносин у сфері альтернативних джерел.

Ключові слова: міжнародне енергетичне право, первинні джерела енергії, альтернативні джерела енергії, енергетичні ресурси, європейське енергетичне право.

Стаття посвящена правовому аналізу категорії альтернативних источников энергии в современном международном праве. Также раскрыты динамика формирования и становления международного энергетического права, предмет и объект этой отрасли, представлен анализ источников отрасли, показана роль первичных источников энергии. Определены основы международного и европейского регулирования отношений в сфере альтернативных источников энергии.

Ключевые слова: международное

энергетическое право, первичные источники энергии, альтернативные источники энергии, энергетические ресурсы, европейское энергетическое право.

This article is devoted to the judicial analyze of the category of alternative sources of energy in modern international law. The author also paid special attention to the questions of formation of international energy law, the object of this sphere, is given sources analyze, and the role of prime mover. This article gives the definition of regulatory framework of alternative sources of energy within European and international law.

Keywords: *international energy law, prime mover, alternative sources of energy, energy sources, European energy law.*

Енергетичні ресурси як сукупність джерел енергії виступають головними рушійними силами розвитку економіки країни, відіграють важливу роль у життєдіяльності всіх сфер суспільства, які невід'ємно пов'язані з раціональним використанням природних ресурсів та забезпеченням екологічної безпеки країни. Впродовж різних етапів розвитку людства важливість та значення кожного окремого джерела енергії змінювалась, однак так чи інакше окреме джерело енергії можна розглядати як із економічної, політичної, так і з правової точки зору. Якщо первинним джерелам енергії – нафті, газу, вугіллю, урановим рудам та іншим видам природних ресурсів притаманні властивості обмеженості, виникає потреба у виробництві та розвиткові споживання альтернативних джерел енергії, таких, як сонячна енергія, енергія вітру, хвиль, припливів та відпливів, гідроенергетика, біомаса, водневе паливо, геотермальна енергія тощо.

Визначаючи роль, яку відіграють у цьому контексті альтернативні або, іншими словами, нетрадиційні джерела енергії, слід, перш за все, зосередити увагу на власне понятті «міжнародне енергетичне право».

Цілком зрозуміло, що без енергетичних ресурсів немає енергії, тому саме через поняття «енергетичні ресурси» визначає термін «енергетичне право» австралійський вчений А. Бредбрук та деякі вітчизняні вчені (С. С. Селіверстов [1, 5], Г. Д. Джумагельдієва тощо). Так, під енергетичним правом вони розуміють розподіл прав та обов'язків, що відносяться до розробки й використання будь-яких енергетичних ресурсів, які виникають між суб'єктами права. Однак, «чистої» енергетики не існує, оскільки в переважних випадках діяльність енергетики пов'язана з наданням шкоди екології. На сьогодні екологічний елемент енергетичної галузі виступає керівним, так званим «рушійним» фактором її розвитку. Декларація тисячоліття ООН визначає саме повагу до природи як одну з головних цінностей, що матиме важливий вплив на міжнародні відносини ХХІ ст. [3]. Аналіз тенденцій міжнародно-правового регулювання відносин у сфері використання природних ресурсів та захисту навколишнього середовища матиме не лише теоретичне значення, а й дозволить вирішувати практичні завдання, оскільки енергетична складова міжнародного права може стати одним із інструментів вирішення екологічних та власне енергетичних проблем.

Цілком зрозуміло, що стала еволюція будь-якого явища породжує зобов'язання розгляду будь-яких процесів в якості тенденцій. Домінуюча тенденція розвитку так званого «міжнародного енергетичного права» полягає в тому, що відбувається фактичне розширення предмета правового регулювання, що відображається в міжнародній практиці. Так, наприклад, міжнародна спільнота вже усвідомила той факт, що первинні джерела енергії є обмеженими

і на сьогодні виступають головною зброєю у вирішенні багатьох міжнародних спорів, впливають на хід міжнародних відносин. Тому, з огляду на це, приділяється окрема увага нетрадиційним джерелам енергії. Розширення предмета правового регулювання міжнародного енергетичного права відбувається також за рахунок інтеграції енергетичних питань в проблеми соціального та економічного характеру. Так, держави враховують екологічні інтереси у ході розробки та впровадження їх енергетичної політики, приділяючи окрему увагу енергоефективності, заохоченню використання більш чистих видів палива та використання технологій і технологічних засобів, які знижують забруднення.

Власне визначення «енергетичного права» має стати відправною точкою для подальшого правильного застосування на громадженні норм національного та міжнародного права, що стосуються енергетичних питань. Вітчизняна правова доктрина визначає ту чи іншу галузь, поняття права через призму відносин, які врегульовані останніми. На думку В. К. Райхера, комплексність окремої галузі права має відповідати трьом ознакам, серед яких, поперше, потрібно, щоб сукупність правових норм відповідала специфічному колу суспільних відносин, тобто мала єдиний предмет правового регулювання; по-друге, мала суспільну значимість, та, по-третє, володіла достатньо широким обсягом [2].

Відповідно до визначення, яке міститься в радянському енциклопедичному словникові, енергетикою вважається окрема сфера народного господарства, що охоплює енергетичні ресурси, виробництво, перетворення, передачу та використання різноманітних видів енергії. Пунктом 5 статті 1 Договору до Енергетичної хартії передбачено визначення «господарча діяльність в енергетичному секторі», під яким розуміють діяльність, пов'язану з розвідкою, видобуванням, переробкою, виробництвом, зберіган-

ням, транспортуванням по суходолу, передачею, розподілом, торгівлею, збутом або продажем енергетичних матеріалів та продуктів. З огляду на вищевикладене, під предметом енергетичного права слід розуміти коло суспільних відносин, пов'язаних із діяльністю суб'єктів господарювання з розвідки, видобування, переробки, виробництва, зберігання, транспортування по суходолу, передачі, розподілу, торгівлі, збуту або продажу енергетичних ресурсів [4].

В. Ф. Попондопуло визначає енергетичне право як окремий інститут цивільного права, під яким розуміється сукупність загальних та спеціальних норм цивільного права, що регулюють майнові та пов'язані з ними особисті немайнові відносини між особами, які здійснюють діяльність у сфері енергетики або за участі таких осіб (енергетичні відносини), що побудовані на принципах рівності, автономії волі та майновій самостійності їх учасників [6].

Правове регулювання енергетичних відносин в Україні ускладнюється та гальмується через фрагментарне та часткове законодавче врегулювання зазначених питань. До недавнього часу законодавчо врегульовували лише відносини, що стосуються видобування, розвідки та використання саме первинних джерел енергії, таких, як газ, нафта та вугілля. Пізніше прийшло розуміння, що це є лише частиною тих енергетичних послуг, які слід законодавчо врегулювати. Прикладом може виступити Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про електроенергетику» щодо стимулювання використання альтернативних джерел енергії» від 01.04.2009 р. № 1220-VI. Однак, розширена система енергетичного законодавства, що регулює використання та виробництво енергії як рушійної сили забезпечення енергетичної безпеки держави, задоволення потреб суспільства та створення умов для підтримання життєдіяльності суспільства, виступає основою для виокремлення енергетичного права в окрему комплексну

галузь в системі права з притаманними для галузі права нормами, інститутами та підгалуззями права.

Об'єкт галузі міжнародного енергетичного права досить широкий та багатограний. Крім того, що галузь охоплює великий перелік різноманітних за складом відносин з розробки, видобування, поставки, транзиту, будування необхідної інфраструктури, всі ці відносини ще й складаються з приводу різноманітних видів енергоносіїв, що й надає їм деякої багатосторонності. На зміну традиційним видам енергії приходять альтернативні, нетрадиційні джерела енергії, використання та виробництво яких на сьогодні постійно збільшується.

До універсальних джерел міжнародного енергетичного права можна віднести розроблені в рамках Європейського Союзу міжнародні універсальні акти, присвячені проблемам енергетики. До них серед інших відносять Енергетичну хартію, підписану в Гаазі в 1991 р. Ця Енергетична хартія є політичною декларацією про намір заохочувати енергетичне співробітництво між Заходом та Сходом, чітким вираженням принципів, які мають стати фундаментом міжнародного співробітництва в енергетиці на основі спільної зацікавленості у надійному енергопостачанні та сталому економічному розвитку. Так, Розділом I Хартії передбачено, що сторони, які підписали Хартію, прагнуть на прийнятній з економічної точки зору основі підвищити надійність енергопостачання та максимально забезпечити ефективність виробництва, перетворення, транспортування, розподілу та використання енергії з тим, щоб підвищувати рівень національної безпеки і зводити до мінімуму проблеми навколишнього середовища. З цієї метою та на виконання зазначених принципів сторони, що підписалися, здійснюють діяльність серед іншого й у сфері енергетичної ефективності та охороні навколишнього середовища, що, в свою чергу, означає створення умов і ме-

ханізмів, що дозволять використовувати енергію максимально ощадно та ефективно, заохочення сполучення джерел енергії, спрямованого на зведення до мінімуму екологічних наслідків рентабельним шляхом за допомогою використання нових і поновлюваних джерел енергії та чистих технологій (п. 3. Розділу I Хартії).

Договір до Енергетичної хартії (далі – ДЕХ), підписаний в грудні 1994 р., вступив в силу в квітні 1998 р., був розроблений на основі Енергетичної хартії, що мала декларативний характер. На відміну від Хартії, ДЕХ є юридично обов'язковою багатосторонньою угодою, яка стосується міжрядового співробітництва в енергетичній сфері. Основною метою ДЕХ виступає укріплення правових норм у питаннях енергетики шляхом створення єдиного поля правил, яких повинні дотримуватись усі уряди, які беруть участь, зводячи на мінімум усі ризики, пов'язані з інвестиціями та торгівлею в сфері енергетики [7].

Однак, так чи інакше, і Енергетична хартія, і ДЕХ спрямовані на встановлення єдиних прозорих правил функціонування міжнародного енергетичного ринку у сфері торгівлі енергоносіями, інвестицій, транзиту та енергоефективності [8]. У рамках Європейського Співтовариства в жовтні 2005 р. в Афінах було укладено Договір про заснування Енергетичного Співтовариства, який мав на меті встановити співпрацю Європейського Співтовариства та держав Південно-Східної Європи у сфері енергетики, закладення юридичних та економічних засад створення єдиного енергетичного середовища шляхом інституційного впровадження надійних та регуляторних ринкових механізмів, які б сприяли залученню інвестицій, захисту довкілля та розвитку відновлювальної енергетики. Договір набрав чинності 1 липня 2006 р. Метою Енергетичного Співтовариства є покращення ситуації у довкіллі, зумовлену електроенергією та газом, та пов'язану з нею енергетичну

ефективність, пришвидшення використання відновлювальної енергетики, та формування умов для торгівлі енергією в єдиному регуляторному просторі.

Договір визначає заходи, спрямовані на досягнення зазначених вище цілей, які відповідно до ст. 3 поділені на три групи, серед яких одна група приділена імплементації договірними Сторонами *aquis communautaire* у сфері енергетики, довкілля та відновлювальної енергетики, конкуренції. Відповідно до ст. 20 Договору, кожна Договірна Сторона надасть Європейській Комісії протягом одного року від дати набрання чинності цим Договором план імплементації Директиви 2001/77/ЄС та Директиви 2003/30/ЄС. В цьому аспекті слід брати до уваги той факт, що Суд Європейських Співтовариств чітко визнав припустимою імплементацію однієї директиви за допомогою кількох нормативно-правових актів [9]. Аналогічно, ніщо не стоїть на заваді імплементації декількох директив в одному єдиному нормативно-правовому акті, у випадку дотримання таким актом усіх умов директив.

Слід зазначити, що 7 жовтня 2009 р. було укладено Меморандум про взаєморозуміння між Європейським Співтовариством та Україною щодо співробітництва в енергетичній галузі, який визначив у своєму додатку умови й терміни приєднання України до Договору про заснування Енергетичного Співтовариства. В Меморандумі було закладено спільну стратегію послідовної інтеграції енергетичного ринку України в енергетичний ринок ЄС. Адже, слід нагадати, що одним з головних етапів формування спільного енергетичного ринку є набуття Україною членства в Енергетичному Співтоваристві. Процедурою Європейської Комісії щодо приєднання України передбачено підписання Протоколу про приєднання до Договору про заснування Енергетичного Співтовариства (далі – Протокол). Енергетичне Співтовариство – процес, до якого країни приєднуються добровільно з метою

участі у розширенні внутрішнього енергетичного ринку Європейського Союзу в напрямку Південно-Східної Європи та за її межі шляхом запровадження європейських норм та стандартів. Енергетичне Співтовариство засноване на європейській моделі, яка є основою Європейського Союзу та забезпечує умови для подальшого розвитку і вдосконалення всіх її сторін. Крім того, Договір є ключовим елементом стратегії Європейського Союзу в країнах Південно-Східної Європи, яка надає можливість користуватися усіма перевагами внутрішнього енергетичного ринку ЄС договірним Сторонам Договору, а саме забезпечення стабільного енергопостачання в регіональному масштабі, яке в кінцевому результаті є базовим елементом забезпечення стабільності функціонування інших галузей економіки, таких, як промисловість, сільське господарство, транспорт тощо.

Так, Меморандум є робочим документом переговорного процесу, натомість проект Протоколу – це проект міжнародно-правового акта, до якого має приєднатися Україна в порядку, що визначений Законом України «Про міжнародні договори». Відповідно до додатку до Протоколу, Україна зобов'язана у сфері відновлювальної енергетики імплементувати положення Директиви Європейського Парламенту та Ради 2001/77/ЄС про створення сприятливих умов продажу електроенергії, виробленої з відновлювальних джерел енергії, на внутрішньому ринку електричної енергії (далі – Директива 2001/77/ЄС) і Директиви Європейського Парламенту та Ради 2003/30/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 травня 2003 р. щодо стимулювання використання біопалива й інших видів відновлюваного палива для потреб транспорту (далі – Директива 2003/30/ЄС) в термін до 01.07.2011 р. [10, 11].

Основними принципами здійснення міжнародного енергетичного співробітництва можна назвати такі, як раціональне вико-

ристання енергетичних ресурсів, визнання неподільності стійкої глобальної енергетичної безпеки та взаємозалежності всіх учасників світового енергообміну, стимулювання широкого науково-технічного співробітництва в енергетиці, включаючи питання альтернативних та поновлюваних джерел енергії. Підвищення енергоефективності і енергозбереження в усіх аспектах енергетичного співробітництва, спільна робота, спрямована на охорону навколишнього середовища, запобігання нових та боротьба з наслідками негативних кліматичних змін. Крім того, як і будь-яка інша галузь права, міжнародне енергетичне право засновується й на класичних, загальних принципах права, таких, як принцип законності, невтручання у справи держави та незастосування сили, принципи «*pacta sunt servanda*», суверенної рівності держав тощо. Отже, з огляду на вищевикладене, міжнародне енергетичне право можна розглядати як окрему галузь міжнародного права.

Аналіз відносин, що виникають на міжнародному енергетичному ринку, невід'ємно пов'язаний із законодавством Європейського Союзу, оскільки, як було зазначено раніше, Європейський Союз виробив цілу низку міжнародних універсальних актів, що регулюють відносини у цій сфері.

Так, основою правового регулювання використання та виробництва енергії, що походить з альтернативних джерел, виступає в першу чергу Договір про функціонування Європейського Союзу (ЄС), ст. 191 якого передбачено здійснення політики ЄС на досягнення виваженого та раціонального використання природних ресурсів, що виступає керівним принципом у сфері раціонального використання енергії [12]. Крім того, ст. 194 Договору про функціонування ЄС зазначається, що енергетична політика спрямована на сприяння ефективному використанню енергії та енергозбереження, а також розвитку нових та відновлювальних форм енергії.

Крім того, правовою основою регулювання відносин у сфері альтернативних джерел енергії є Директива Європейського Парламенту та Ради 2009/28/ЄС про заохочення до використання енергії, виробленої з відновлюваних джерел, якою скасовуються Директива 2001/77/ЄС та Директива 2003/30/ЄС [13]. Цією Директивою визначаються спільні рамки для заохочення до видобутку енергії з відновлюваних джерел енергії, передбачаються обов'язкові національні цілі для частки енергії, що видобувається з відновлюваних джерел у сукупному кінцевому споживанні енергії, а також частки енергії, що видобувається з відновлюваних джерел для споживання енергії у транспортному секторі, а також запроваджуються правила щодо статистичних трансфертів між державами-членами, спільних проектів між останніми і з третіми країнами, гарантій походження, адміністративних процедур, інформації, підготовки кадрів та доступу до електромережі для енергії, що була видобута з відновлюваних джерел, визначаються критерії стабільності для біопалива та біопаливних рідин.

Так, відповідно до зазначеної Директиви, нагляд за європейським споживанням енергії та збільшення використання енергії, видобутої з відновлюваних джерел, становлять разом з економією енергії та підвищеною енергоефективністю важливі складові комплексу заходів, що вимагаються для скорочення викидів парникових газів і для виконання Кіотського протоколу до Рамкової конвенції Організації Об'єднаних Націй про кліматичні зміни, а також до інших зобов'язань, взятих на рівні Співтовариства та міжнародному рівні з метою скорочення викидів парникових газів після 2012 р. [14]. Ці фактори повинні відіграти значну роль у підвищенні надійності енергозабезпечення, сприянні технологічному розвитку та інноваціям, а також у створенні перспектив нових робочих місць і регіо-

нальному розвитку, зокрема в сільській та ізольованій місцевості.

Категорія альтернативних джерел енергії для європейського законодавства та міжнародного права, по суті, не є новою. Директивою 2001/77/ЄС та Директивою 2003/30/ЄС визначаються різні типи енергії, видобутої з відновлюваних джерел. Директивою Європейського Парламенту і Ради 2003/54/ЄС від 26 червня 2003 р. про спільні правила для внутрішнього ринку електроенергії надаються визначення, що застосовуються взагалі до всього сектору електроенергії [15]. Так, відповідно до зазначених актів, енергією, отриманою з відновлюваних джерел енергії, вважається енергія, вироблена з невикопних відновлюваних джерел, зокрема: енергію вітру, сонячну, аеротермічну, геотермічну, гідротермічну, морську та гідроелектричну, біомаси, газ від захоронення відходів, газ зі станцій очищення стічних вод та біогаз.

Держави-члени мають різний потенціал в галузі відновлюваної енергії та застосовують різні режими надання допомоги для енергії, що видобувається з відновлюваних джерел на національному рівні. З метою забезпечення належного функціонування національних режимів допомоги, суттєвим є те, щоб держави-члени могли контролювати наслідки та вартість їх режимів надання допомоги в залежності від їх потенціалу. Важливим засобом для досягнення цієї мети виступає забезпечення належного функціонування національних режимів надання допомоги, що були передбачені Директивою 2001/77/ЄС для збереження довіри інвесторів та дозволу державам-членам визначати ефективні національні заходи. Директива 2009/28/ЄС спрямована на полегшення транскордонної підтримки енергії, виробленої з відновлюваних джерел без впливу на національні режими надання допомоги. Нею було введено необов'язкові механізми співробітництва між державами-членами, які їм дозво-

лили узгодити ступінь, до якого будь-яка держава-член надає підтримку енергетичному виробництву на території будь-якої іншої держави-члена, а також ступінь, до якого виробництво енергії з відновлюваних джерел має враховуватись для глобальних цілей тієї або іншої держави-члена. З метою забезпечення ефективності двох типів заходів, пов'язаних з дотриманням цілей, зокрема національних режимів надання допомоги та механізмів співробітництва, суттєвим є те, щоб держави-члени були здатні визначити, як їх національні режими надання допомоги застосовуються до енергії, що була вироблена з відновлюваних джерел на території інших держав-членів.

За Повідомленням Комісії від 10 січня 2007 р. «Дорожня карта для відновлюваних джерел енергії – Відновлювальні джерела енергії у XXI ст.: побудувати більш стабільне майбутнє», частка 20% енергії, що видобувається з відновлюваних джерел у загальному споживанні енергії, та частка 10% цього типу енергії у транспортному секторі були б належними та можливими, а також рамки, що передбачають обов'язкові завдання, повинні внести до ділових кіл стабільність, що вимагається для здійснення довгострокових капіталовкладень у секторі відновлюваної енергії. А це дає змогу зменшити залежність від імпортованого викопного палива та підвищити рівень використання нових енергетичних технологій. Ці завдання існують в рамках покращення енергоефективності на 20%, починаючи з цього часу і до 2020 р., зазначеного в Повідомленні Комісії від 19 жовтня 2006 р. «План дій для енергоефективності: реалізація потенціалу», яке було ратифіковане Європейською Радою від березня 2007 р. та Європейським парламентом у його Резолюції від 31 січня 2008 р. про зазначений план дії [16].

Категорія альтернативних джерел енергії – це явище, що постійно перебуває у стані розвитку. Міжнародне енергетичне право перетворюється на сильну основу, фун-

дамент правового регулювання відносин, які виникають при використанні та виробництві енергії, отриманої з альтернативних джерел енергії.

Європейська стратегія безпеки енергопостачання встановлює нові можливості і пріоритети в енергетичній політиці для

подолання енергозалежності [17]. Вважається, що одним зі шляхів розв'язання проблеми зміни клімату, безпеки енергопостачання та енергозалежності є значний потенціал використання відновлювальних джерел енергії.

Література

1. Селиверстов С. С. Правовые аспекты обеспечения надежности поставок энергоресурсов в Европейском Союзе: Дисс. ... к. ю. н.: 12.00.10 М., 2006. – 180 с.
2. Райхер В. К. Общественно-исторические типы страхования. – М.-Л., 1947. – С. 189-190.
3. Декларація тисячоліття Організації Об'єднаних Націй, затверджена Резолюцією 55/2 Генеральної Асамблеї від 8 вересня 2000 р. [Електронне посилання]: <http://zakon.rada.gov.ua>
4. Советский энциклопедический словарь. М.: Изд-во «Советская энциклопедия», 1980. – С. 1564.
5. Селиверстов С. С. К вопросу о понятии энергетического права // «Энергетика и право». М.: Изд-во «Юрист», 2008. – С. 266-267.
6. Попондопуло В. Ф. Энергетическое право и энергетическое законодательство: общая характеристика, тенденции развития // «Энергетика и право». М.: Изд-во «Юрист», 2008. – С. 205-207.
7. Договор к Энергетической хартии и связанные с ним документы. – Брюссель: Секретариат Энергетической Хартии, 2004. – С. 17.
8. Гудков В. И. Договор к Энергетической хартии в контексте отношений Россия – ЕС. // Энергетическое право. – 2006. – №1. – С. 26, 31.
9. Case C-339/87 Комісія проти Королівства Нідерланди (1990) ЄСВ I-851.
10. Directive 2001/77/EC of the European Parliament and of the Council of 27 September 2001 on the promotion of electricity produced from renewable energy sources in the internal electricity market // Official Journal. – L 283. – 27.10.2001. – P. 33-40.
11. Directive 2003/30/EC of the European Parliament and of the Council of 8 May 2003 on the promotion of the use of biofuels or other renewable fuels for transport // Official Journal. – L 123. – 17.05.2003. – P. 42-46.
12. Consolidated versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union // Official Journal. – L 83. – 30.03.2010. – P. 1-331.
13. Directive 2009/28/EC of the European Parliament and of the Council of 23 April 2009 on the promotion of the use of energy from renewable sources and amending and subsequently repealing Directives 2001/77/EC and 2003/30/EC (Text with EEA relevance) // Official Journal. – L 140. – 05.06.2009. – P. 16-62.
14. Киотський протокол до Рамкової конвенції ООН про зміну клімату від 11 листопада 1997 року // Закон України про ратифікацію Киотського протоколу до Рамкової конвенції ООН про зміну клімату від 4 лютого 2004 р. № 1430-IV [Електронне посилання]: <http://zakon.rada.gov.ua>
15. Directive 2003/54/EC of the European Parliament and of the Council of 26 June 2003 concerning common rules for the internal market in electricity and repealing Directive 96/92/EC – Statements made with regard to decommissioning and waste management activities // Official Journal. – L 176. – 15.7.2003. – С. 37.
16. Commission Communication of 10 January 2007: "Renewable Energy Road Map. Renewable energies in the 21st century: building a more sustainable future" [COM(2006) 848 final – Not published in the Official Journal].